

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Mara-Ioana Onel

O adolescență
în Paris

Ilustrații: Prof. Dana Velea

Editura CARMINIS

— Sunt dispusă să accept, îl tachinez eu.

Își pune obrazul pe părul meu și șoptește:

— Drum bun, frumoaso!

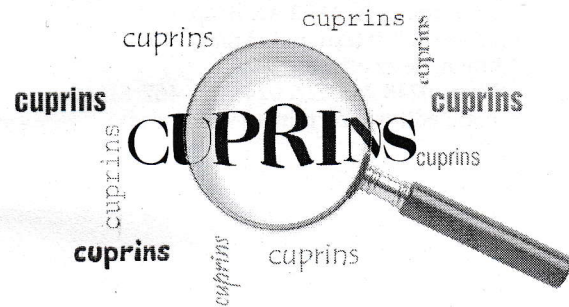
Mă arunc în brațele sale preț de câteva clipe, care par a fi o eternitate. Apoi, ne despărțim și mă îmbarc în avionul spre New York.

După ore de zbor, pășesc pe pământ american.

Deschid ușa casei și, la vederea părinților mei, lacrimi calde îmi inundă ochii. Rămânem îmbrățișați zeci de secunde. După aceea, curioasă, mama îmi cere:

— Îmi explici și mie de ce scrie în Times că ai salvat Muzeul Louvre?

— Ei bine... e poveste luuungă...

- Capitolul 1. Aterizarea / 7
- Capitolul 2. La Tour Eiffel / 13
- Capitolul 3. Disparația / 18
- Capitolul 4. Complici / 24
- Capitolul 5. Reușim sau nu? / 35
- Capitolul 6. Articol pe prima pagină / 47
- Capitolul 7. Descoperită / 63
- Capitolul 8. Răpite / 79
- Capitolul 9. El / 95
- Capitolul 10. Acasă / 102

Bună! Sunt Mara și am 12 ani. Sunt elevă în clasa a șaptea și încă din copilărie am îndrăgit poveștile. De fiecare dată când imaginația mea prinde aripi, sunt surprinsă de frumusețea locurilor spre care pot zbura. Dacă toți am încerca să ne lăsăm inimile să hotărască în locul nostru, poate că lumea ar fi mai bună, iar oamenii, mai fericiți.

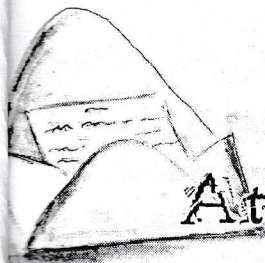
În cele câteva rânduri scrise, am împletit curajul a două domnișoare cu suspansul romanelor polițiste.

Vă invit cu drag să vă ascultați inimile și să visați alături de mine!

Mulțumesc celor două muze ale mele: prietena mea cea mai bună, care mi-a dat curajul să-mi aștern gândurile în paginile acestei cărți și acel băiat drăguț...

Mulțumesc, de asemenea, familiei mele, pentru că m-a învățat să am încredere în mine și mi-a arătat ce înseamnă dragostea adevărată. De-a lungul vieții mele, nu foarte lungi, dar minunate, am învățat să mă ridic tot mai sus, bazându-mă doar pe propriile forțe, iar fiecare treaptă spre succes a fost clădită cu multă muncă și efort.

Mulțumesc, în mod special, surorii mele pentru că există și pentru că îmi oferă cele mai frumoase clipe petrecute vreodată de o soră mai mare.

Aterizarea

Milioane de luminițe strălucesc de-a lungul coastei. Această imagine înconjurată de ceva magic îmi amintește de micuții licurici pe care îi priveam în fiecare noapte de la fereastra mea în copilărie. Vocea însoțitoare de bord mă trezește din reverie, anunțând aterizarea avionului în care mă aflu. În mână am o geantă, iar bagajele mele stau într-un geamantan uriaș pe care încerc să îl trag după mine. Iată-l! Turnul Eiffel, în toată splendoarea sa! Și iată-mă și pe mine, o adolescentă de 15 ani, singură în fața romanticului, dar necunoscutului Paris. Mă numesc Alice și vin din New York. Îmi iubesc familia, dar părinții mei sunt mereu ocupați cu munca, iar de această dată au plecat în străinătate. Așa că am decis că puțină aventură mi-ar prinde bine.

Respect pentru oameni și cărți

„Mamă, mi-am terminat lecturile, am mâncat suficient și mă simt bine. Te iubesc, dar nu mai sunt un copil. Îmi pot purta singură de grijă. Tu și tata sunteți din nou departe. Când vă întoarceți, ați putea pleca în vacanța aceea exotică, departe de toată această agitație urbană, la care visati de mult timp, dar nu ați avut niciodată curajul să vă bucurați de ea.

Am decis ca vara asta să fiu eu însămi și să fac ceva diferit. Am ales ca destinație Parisul. În curând, am să plec spre aeroport. Probabil, nu voi sta mai mult de trei săptămâni. Promit să am grijă de mine, să fiu atentă și să mă bucur de fiecare clipă petrecută.

Cu multă dragoste, Alice“

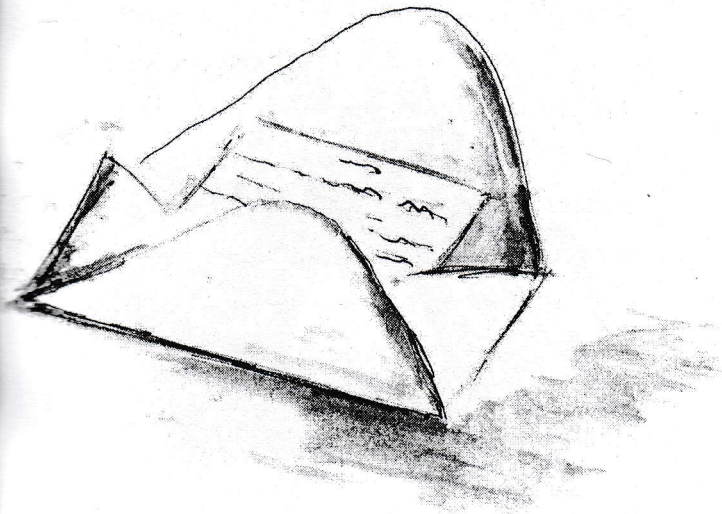
Așa suna scrisoarea pe care i-am lăsat-o mamei înainte de a decola.

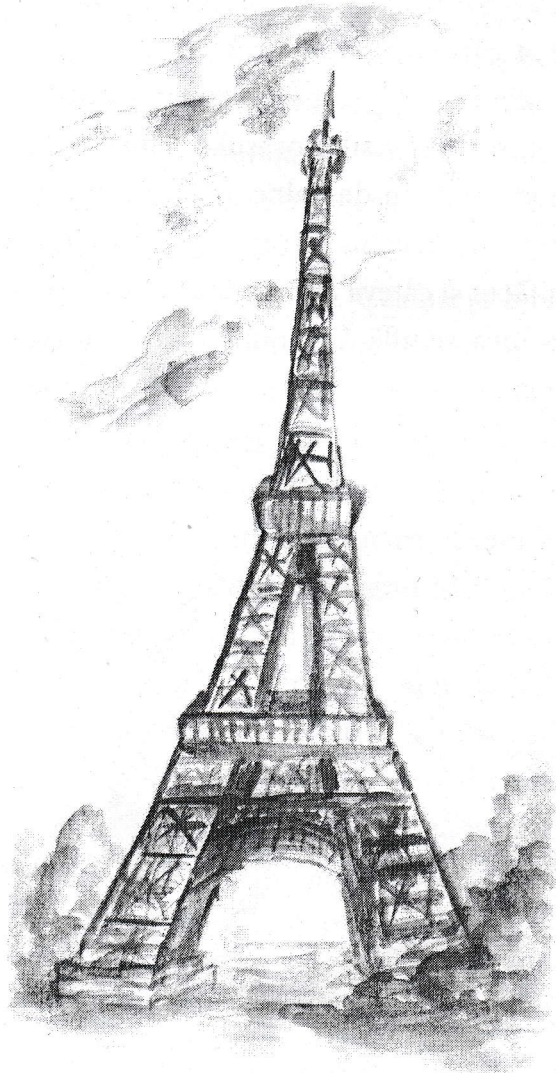
Este ora 3 dimineața și o liniște profundă stăpânește străzile acestei capitale. Mă îndrept agale spre hotelul în care am rezervată camera 378, o cameră mică și intimă. După o discuție scurtă, dar plină de cuvinte franțuzești imposibil de pronunțat avută cu recepționera, mă împleticesc pe holurile largi până la etajul 4. Mă întind, extenuată, pe patul moale, cu lenjerie fină, și mă las purtată pe aripile unui somn dulce...

Raze blânde își fac apariția în încăperea și mă fac să-mi deschid ochii grei. Mă ridic somnoroasă și îmi amintesc de toată călătoria mea și de doamna aceea nu prea înaltă, exagerat de amabilă de la parter care, dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, tocmai își scotea mănușile negre din mâini. Poate doar mi s-a părut... O privire rapidă spre ceasul de pe perete îmi arată că este puțin trecut de ora 10. Oglinda mare din baie insistă să-mi scoată în evidență toate semnele oboselii, cum sunt cearcănele adânci din jurul ochilor. Mă spăl pe dinți și pe față și fac un duș rapid. Mă îmbrac cu

primele haine pe care le găsesc în bagaje (le voi despacheta eu mai târziu... cândva) și ies în căutarea unui loc drăguț în care aș putea servi micul dejun. Nu departe de hotel, găsesc o terasă frumoasă, numită *La Chance - Norocul*. În timp ce beau ceai și savurez un croasant cu ciocolată delicios, cercetez discret din priviri împrejurimile. Ceainării, terase, cafelele și patiserii înconjoară piața animată în care mă aflu. Oamenii merg în toate direcțiile. Unii pășesc lent, bucurându-se de această atmosferă caldă, alții calcă apăsător și se îndreaptă grăbiți spre locuri străine. Eu aleg să fiu de partea celor calmi până ce îmi termin masa, apoi mă întorc la *La Maison du Bonheur* (Casa fericirii), hotelul meu, pentru a pune în ordine harababura din valiza mea. La intrare, o zăresc din nou pe femeia de la recepție, care îmi zâmbește și îmi adresează un *Bonjour, mademoiselle!*, la care eu nu pot răspunde decât *A vous aussi!*, folosindu-mă de franceza mea aproape perfectă. Fără chef, încep să îmi aranjez lucrurile: o grămadă de haine de

vară, o pelerină de ploaie, două rochii de seară – pentru orice eventualitate, o pălărie, câteva cărți și multe alte lucruri de care o fată are nevoie. După ce termin, hotărâsc că e timpul să vizitez orașul. La finalul zilei, niciun magazin de haine, nicio parfumerie și nicio librărie nu au rămas nedescoperite. Am făcut și câteva cumpărături... Măine, pe lista mea se află La Tour Eiffel, însă până atunci voi avea suficient timp să mă bucur de o noapte liniștită.

La Tour Eiffel

De cum sunt gata, pornesc spre necunoscut. Îmi iau geanta și sunt pregătită să rămân impresionată de frumusețea și maiestruozitatea faimosului turn. Curioasă, ajung până în vârf. Priveliștea este încântătoare. Parisul, orașul iubirii, în toată splendoarea sa. Mama își va dori să vadă asta, așa că scot aparatul de fotografiat pentru a immortaliza acest moment și obțin câteva imagini cu adevărat surprinzătoare. Câțiva trecători care apar în fotografiile mele privesc spre înălțimea amețitoare cu respect pentru curajul celor ca mine, aflați în vârf, altora li se citește pe fețe o atitudine ostilă, considerându-ne, probabil, nechibzuiți. De la viața în aglomeratul New York am învățat să nu-mi pese de ceea ce spun alții despre